

На 28 май осъмнахме до едно малко дере, около 3 метра широко. Брѣговетѣ му бѣха обрастнали съ шубръка. Оттатѣкъ дерето се простираше широка ливада. Установихме се отсамъ дерето, между едри едни букаци и чакъ слѣдъ пладне се разстанахме отъ сънь. И тамъ гладъ. Пъкъ при това и да се намѣреше на нѣкоя кошара хлѣбъ, той биваше недостатъченъ. Зеръ ние бѣхме толкова хора! Прѣдъ видъ на това, Х. Петъръ прѣдложи да разделиме четата на двѣ, като тѣй щеше да бѣде и отъ друга страна по добрѣ, понеже щѣхме да отвличаме вниманието на турцитѣ възъ двѣ страни, но когато това се рѣшаваше, нѣкои отъ момчетата извѣстиха, че въ оная ливада, която по-горѣ споменахъ, имало турска войска. Дали прѣди насъ е била тамъ, или слѣдъ насъ е дошла, неможахме да усѣтимъ. Само 30-40 крачки ни дѣлѣха. Виждаше се, че тѣ отъ по-рано ни бѣха подушили. Тѣхния гарнизъ извири, а сѣщо тѣй извири и нашия. Въ това врѣме, вмѣсто да ни нападнатъ, удариха на бѣгъ. Това бѣше смѣшно за една редовна войска. Слѣдъ това, тѣ се изгубиха вече.

Додѣто ставаше, Х. Петъръ потегли съ едно отдѣление отъ 25 души, безъ да се вземе общото съгласие. Пратихме П. Юрдановъ за да ги повърни, обаче и той не се върна вече. Потеглихме и ние останалитѣ другари, прѣминахме върха и се навалихме въ една долина, дѣто се спрѣхме до друго едно деренце. Нѣкой отъ другаритѣ се стрѣмѣха да се напиятъ лакомо съ вода. Тѣ бѣха морни и гладни затова и не имъ позволихъ. Тѣ разбира се ме слушаха. Два—три деня не бѣхме ѣли освенъ зеленчуци, ако това може да се нарече храна. И тѣй, дружинада бѣше прѣмалѣла отъ гладъ. Войновски, Х. Костадинъ и Обрѣтеновъ седнаха и тѣ на една малка могила. Всички мълчаха, всички бѣха угрижени. Мѣстността, кждѣто бѣхме разположени, бѣше прѣлестна, обаче на гладенъ човѣкъ, на убитъ човѣкъ — можеше ли да направи удоволствие! Малко слѣдъ това, видѣхъ тамъ близо една пѣтчка